

130

ARBEJDS- OG SOCIALMINISTERIET

København K., den 20. februar 1953.

Til rigsdagen.

I henhold til Den internationale Arbejdsorganisations statut artikel 19, stk. 5, og stk. 6 b, er medlemsstaterne forpligtet til sædvanligvis i løbet af 1 år fra afslutningen af en arbejdskonference at forelægge de på konferencen vedtagne konventioner eller henstillinger for den eller de myndigheder, under hvis forretningsområde sagen henhører, med henblik på gennemførelse af lovgivning eller andre foranstaltninger.

På den 35. internationale arbejdskonference, som blev afholdt i Genève i dagene fra den 4. til den 28. juni 1952, blev der vedtaget tre konventioner, nemlig nr. 101 vedrørende ferie med løn i landbruget, nr. 102 vedrørende minimumsnormer for social tryghed og nr. 103 vedrørende moderskabsbeskyttelse (revideret).

Idet jeg med hensyn til konventionernes og henstillingerernes ordlyd og forhandlingerne på konferencen skal henvise til vedlagte af den danske delegation ved konferencen afgivne beretning, som hermed fremsendes til uddeling til rigsdagens medlemmer, skal jeg bemærke følgende:

De i *konvention nr. 101 vedrørende ferie med løn i landbruget* indeholdte bestemmelser er i alt væsentligt i overensstemmelse med gældende dansk lovgivning på dette område. Dog går konventionens artikel 8, hvorefter aftaler om afkald på ferie skal være ugyldige, noget videre end de tilsvarende danske bestemmelser, idet ferieloven udelukker sådanne aftaler forsåvidt angår de af denne lov omfattede personer, og medhjælperloven vel udelukker disse aftaler for medhjælperne, der ikke er fyldt 18 år, men ikke forsåvidt angår medhjælperne over 18 år. Ratifikation af konventionen for Danmarks vedkommende vil derfor forudsætte en mindre ændring af medhjælperloven, hvilket spørgsmål for tiden er genstand for nærmere overvejelse. Jeg skal tillade mig at vende tilbage til sagen, dersom en sådan ændring af medhjælperloven finder sted.

Konvention nr. 102 vedrørende minimumsnormer for social tryghed kan ratificeres af lande, der opfylder bestemmelserne i mindst 3 af de 9 afsnit om lovgivningen om social tryghed, der omhandles i konventionen, og hvoraf mindst 1 skal vedrøre enten arbejdsløshedsforsikring, aldersrente, ulykkesforsikring, invaliderente eller efterladteerstatning.

Medens dansk lovgivning ikke opfylder konventionens bestemmelser med hensyn til familieydelse, moderskabsydelse, efterladteerstatning, dagpenge under sygdom eller erstatning for følger af ulykkestilfælde, vil man antagelig kunne opfylde konventionens krav med hensyn til læge- og hospitalsbehandling, arbejdsløshedsunderstøttelse, aldersrente og invaliderente. Når de herom stedfindende overvejelser er afsluttet, skal jeg tillade mig at vende tilbage til spørgsmålet om Danmarks ratifikation af konventionen.